

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Terezy Kučerové a soudců JUDr. Věry Balejové a JUDr. Michala Hájka ve věci

žalobce: **Golden Snack s. r. o., IČO 260 23 261**
sídlem Záhostice 40, Chýnov
zastoupen Ing. Radkem Lančíkem
daňovým poradcem se sídlem Divadelní 4, Brno

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Jihočeský kraj**
sídlem Mánesova 1803/3a, České Budějovice

o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) dne 31. 1. 2019 se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného, kterou žalobce

spatřuje v jednání žalovaného, který ke dni podání žaloby nevydal výzvu k podání dodatečných daňových přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2012 a 2013 dle § 145 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Touto nečinností bylo porušeno právo žalobce garantované mu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

2. Žalobce poukázal na řízení, které probíhalo před krajským soudem ve věci sp. zn. 51 A 37/2017, v rámci něhož soud v konečném rozhodnutí ze dne 20. 11. 2017 dospěl k závěru, že žalovaný byl povinen vydat výzvu žalobci k podání dodatečných přiznání k dani z příjmů právnických osob za roky 2012 a 2013 dle § 145 odst. 2 daňového řádu. S ohledem na tyto závěry krajského soudu žalobce dne 11. 10. 2018 vyzval Odvolací finanční ředitelství, aby žalovanému ve stanovené lhůtě uložilo vydat předmětnou výzvu, případně aby sdělilo, které podklady potřebné pro vydání výzvy žalovanému dosud chybí. Odvolací finanční ředitelství ve sdělení ze dne 8. 11. 2018 uvedlo, že vydání výzvy dle § 145 odst. 2 daňového řádu brání skutečnosti předvídané § 141 odst. 6 daňového řádu, dodatečné daňové přiznání tudíž nelze podat z důvodu probíhajícího soudního řízení, v rámci něhož je přezkoumávána dotčená daň.
3. K tomu žalobce uvádí, že překážka založená § 141 odst. 6 daňového řádu odpadla, neboť přezkumné řízení před krajským soudem, jehož předmětem byla daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 a 2013, skončilo rozsudkem ze dne 30. 1. 2019 vydaným pod sp. zn. 51 Af 8/2018. Vzhledem k tomu, že jediná překážka vydání výzvy dle § 145 odst. 2 daňového řádu odpadla, byl žalovaný povinen výzvu vydat. Prodlévání žalovaného nemůže jít k tíži žalobce a krátit práva žalobce na vyřízení věci bez zbytečných průtahů.
4. V další části žaloby žalobce s odkazem na konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu dospívá k závěru, že v důsledku krajským soudem konstatované nezákonnosti zahájení daňové kontroly nebyl obnoven běh prekluzivní lhůty pro stanovení daně z příjmů právnických osob za roky 2012 a 2013, čímž došlo k prekluzi práva na stanovení daně.
5. V případě, kdy by krajský soud prekluzi práva na stanovení daně z příjmů právnických osob za roky 2012 a 2013 neshledal, je navrhováno, aby byl vydán rozsudek, jímž soud určí, že žalovaný je povinen vydat výzvu dle § 145 odst. 2 daňového řádu k podání dodatečných přiznání k dani z příjmů právnických osob za roky 2012 a 2013, a to ve lhůtě 1 měsíce od právní moci rozsudku.
6. Přílohou žaloby jsou kopie výzvy žalobce ze dne 11. 10. 2018 adresované Odvolacímu finančnímu ředitelství, jejímž prostřednictvím se žalobce domáhá u nadřízeného orgánu správce daně realizace opatření proti nečinnosti správce daně a dále kopie vyrozumění Odvolacího finančního ředitelství ze dne 8. 11. 2018, kterým byla výzva žalobce vyřízena.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve navrhl soudu ke zvážení otázku pasivní legitimace Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, když dle jeho názoru správce daně v současné době, kdy bylo rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, jímž byly potvrzeny platební výměry vydané správcem daně na daň z příjmů právnických osob za roky 2012 a 2013, krajským soudem zrušeny, správce daně nemá pravomoc vydat žalobci výzvu dle § 145 odst. 2 daňového řádu. Odvolací finanční ředitelství dle § 115 daňového řádu a na základě konkrétní judikatury Nejvyššího správního soudu je

oprávněno v rámci odvolacího řízení činit úkony, jimiž sjednává nápravu pochybení správce daně. Z tohoto důvodu může být účastníkem soudního řízení týkajícího se ochrany před nečinností pouze Odvolací finanční ředitelství. Proto by žaloba měla být krajským soudem bez jejího věcného přezkumu zamítnuta.

8. V případě, kdy by se soud s uvedenou argumentací neztotožnil je navrhováno žalobu pro její nedůvodnost zamítnout. Žalobou poukazovaný rozsudek krajského soudu sp. zn. 51 A 37/2017 mimo jiné deklaroval, že zahájení a provedení daňové kontroly daně z příjmů právnických osob za rok 2012 a 2013 ze strany Finančního úřadu pro Jihočeský kraj bylo nezákonné. Tímto rozhodnutím však žalovanému nebyly stanoveny žádné povinnosti, a tedy ani povinnost vydat žalobci výzvu k podání dodatečných přiznání k dani z příjmů právnických osob za roky 2012 a 2013 dle § 145 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný z tohoto důvodu nemůže být nečinný.
9. Žalovaný nemohl být nečinný ani v době, kdy byl žalobcem k Odvolacímu finančnímu ředitelství podán podnět k ochraně před nečinností žalovaného, neboť v té době nebylo vedeno žádné řízení, které je § 38 odst. 1 a 2 daňového řádu předvídáno jako jeden ze základních předpokladů nečinnosti. Řízení ve věci daně z příjmů právnických osob za rok 2012 a 2012 byla v té době pravomocně skončena.
10. Přestože rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství bylo rozhodnutím krajského soudu sp. zn. 51 Af 8/2018 zrušeno a věc byla odvolacímu orgánu vrácena k novému projednání, čímž došlo k odpadnutí překážky dle § 141 odst. 6 daňového řádu, zůstává i nadále platná skutečnost, že rozhodnutím krajského soudu vydaným pod sp. zn. 51 A 37/2017 ve věci zásahové žaloby žalobce nebyla žalovanému uložena žádná povinnost k vydání výzvy, když toto rozhodnutí má pouze deklaratorní charakter.
11. Žádný racionální důvod k vydání výzvy žalovaný neshledal ani v případě, kdy bylo rozhodnutí odvolacího orgánu krajským soudem zrušeno, neboť tímto rozhodnutím byla shledána vada toliko v rozsahu uloženého penále, ostatní žalobní námítky týkající se meritorního stanovení daně byly krajským soudem shledány nedůvodné. Tímto rozhodnutím tak nebyl stanoven ani žádný požadavek na doplnění dokazování z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Výše doměřené daně tak byla na základě rozhodnutí krajského soudu postavena na jisto. Daňová kontrola tudíž již proběhla, nebyla negována a daňové orgány tak nebyly povinny zvažovat, zda mají postupovat daňovou kontrolou či výzvou k podání dodatečného daňového přiznání dle § 145 odst. 2 daňového řádu. Daň bude žalobci doměřena na základě dokazování provedeného v daňové kontrole.
12. K žalobou namítanému uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 a 2013 žalovaný odkázal na bod 44 rozhodnutí krajského soudu sp. zn. 51 Af 8/2018, v němž soud konstatoval, že vzhledem ke skutečnosti, že nezákonnost daňové kontroly byla soudem shledána pouze v dílčí části spočívající v nevydání výzvy dle § 145 odst. 2 daňového řádu, nemůže mít tato skutečnost vliv na účinek úkonu zahájení daňové kontroly ve vztahu ke lhůtě pro stanovení daně. Uvedený závěr žalovaný podpořil rovněž odkazem na konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kde tento soud učinil závěr, že účinek daňové kontroly zůstane zachován, i pokud bylo následným soudním rozhodnutím určeno, že zahájení a provedení daňové kontroly bylo nezákonným zásahem, pokud z takového

rozhodnutí nevyplývá, že se ze strany správce daně jednalo o postup toliko formální a účelový, k němuž nelze přihlížet.

13. Závěrem žalovaný vyjádřil rovněž pochybnost o splnění podmínek stanovených § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť dle jeho názoru žalobce po odpadnutí překážky dle 141 odst. 6 daňového řádu nevyčerpal všechny prostředky, které procesní předpis platný pro dané řízení k ochraně proti nečinnosti správního orgánu stanoví. Žalobce po vydání rozhodnutí krajského soudu sp. zn. 51 Af 8/2018 měl postupovat způsobem předvídaným § 38 odst. 1 daňového řádu a dát podnět na nečinnost nejbližší nadřízenému správci daně, což žalobce neučinil, když se se žalobou obrátil přímo na krajský soud. Z tohoto důvodu by měla být žaloba krajským soudem dle § 46 odst. 1 písm. b) odmítnuta.
14. Z obsahu daňového spisu vyplynuly pro věc následující rozhodné skutečnosti: Dne 29. 10. 2015 byla u žalobce zahájena daňová kontrola daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 a 2013, a to protokolem vydaným pod č.j. 1922004/15/2212-60561-302663, která byla ukončena projednáním zprávy o daňové kontrole ze dne 4. 5. 2017 vydané pod č.j. 946134/17/2212-60562-305758.
15. Dne 9. 4. 2017 žalobce podal u krajského soudu žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který měl spočívat v provádění daňové kontroly.
16. Dne 22. 5. 2017 byly na základě závěrů daňové kontroly vydány dodatečné platební výměry na daň z příjmů právnických osob za roky 2012 a 2013, kterými byla žalobci současně stanovena povinnost uhradit z doměřené daně penále.
17. Proti uvedeným platebním výměrům bylo žalobcem dne 22. 6. 2017 podáno odvolání.
18. Dne 20. 11. 2017 vydal krajský soud pod sp. zn. 51 A 37/2017 rozhodnutí, jímž určil, že *„zahájení a provedení daňové kontroly dne 29. 10. 2015 za zdaňovací období listopad 2010 až listopad 2013 v rozsahu odpočtu DPH uplatněného na základě faktur společnosti RAXAND s. r. o. a daně z příjmů právnických osob za rok 2012 a 2013 Finančním úřadem pro Jihočeský kraj bylo nezákonné.“*
19. Z obsahu odůvodnění tohoto rozhodnutí krajského soudu, které je soudu z vlastní činnosti známo, vyplývá závěr soudu o tom, že žalovaný měl v době zahájení daňové kontroly dne 29. 10. 2015 víc než dostatek informací k tomu, aby mohl vůči žalobci důvodně předpokládat doměření daně za kontrolovaná období. Z tohoto důvodu žalovaný měl žalobce dle § 145 odst. 2 daňového řádu vyzvat k předložení dodatečného daňového tvrzení. Tím, že tak žalovaný neučinil, zkrátil žalobce na jeho právu podat dodatečné daňové tvrzení, čímž by se vyhnul případnému vzniku povinnosti uhradit penále (§ 251 odst. 4 daňového řádu).
20. Rozhodnutím ze dne 22. 5. 2018 Odvolací finanční ředitelství zamítlo odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům žalovaného, jimiž žalobci byla doměřena daň z příjmů právnických osob za rok 2012 a 2013 a tyto platební výměry byly potvrzeny. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 5. 2018.
21. Proti uvedenému rozhodnutí odvolacího finančního orgánu byla žalobcem u krajského soudu dne 24. 7. 2018 podána žaloba.

22. Dne 11. 10. 2018 podal žalobce u Odvolacího finančního orgánu podnět na ochranu před nečinností žalovaného, který nevydal žalobci výzvu dle § 145 odst. 2 daňového řádu mimo jiné k podání dodatečných daňových přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 a 2013.
23. Dne 8. 11. 2018 vydalo Odvolací finanční ředitelství vyrozumění o odložení podnětu žalobce dle § 38 odst. 4 daňového řádu.
24. Dne 30. 1. 2019 byl krajským soudem vyhlášen rozsudek ve věci sp. zn. 51 Af 8/2018, kterým bylo rozhodnutí Odvolacího finanční ředitelství ze dne 22. 5. 2018, kterým byly potvrzeny dodatečné platební výměry žalovaného, zrušeno a věc byla odvolacímu orgánu vrácena k dalšímu řízení. Uvedený rozsudek nabyl právní moci dne 4. 3. 2019, téhož dne byl doručen Odvolacímu finančnímu ředitelství.
25. Krajský soud v odůvodnění tohoto rozhodnutí, které je soudu rovněž z vlastní činnosti známo, naznal, že žaloba žalobce je důvodná pouze částečně, a to v rozsahu předepsaného penále, které s ohledem na procesní pochybení žalovaného spočívající v nevyzvání žalobce dle § 145 odst. 2 daňového řádu, nemělo být žalovaným vyměřeno. Krajský soud dospěl k závěru, že pokud by žalovaný postupoval v souladu s § 145 odst. 2 daňového řádu, nelze vyloučit, že by žalobci povinnost platit předepsané penále nevznikla. Ve zbylé části týkající se samotné daně z příjmů právnických osob za rok 2012 a 2013, která byla doměřena na základě provedeného dokazování v rámci daňové kontroly, žaloba důvodnou shledána nebyla. Krajský soud se v rozhodnutí rovněž vyjádřil k žalobcem namítané prekluzi práva na doměření dotčené daně, která dle jeho názoru byla způsobena nezákonným procesním postupem žalovaného, který žalobce nevyzval dle § 145 odst. 2 daňového řádu. Krajský soud s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 337/2018, jímž byla zamítnuta kasační stížnost žalobce proti rozhodnutí krajského soudu sp. zn. 57 Af 2/2018, jímž byla zamítnuta žaloba žalobce směřující proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí správce daně, kterým bylo zastaveno řízení o dodatečných přiznáních žalobce k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen až listopad 2013, dospěl k závěru, že shora zmíněné procesní pochybení žalovaného, který žalobce nevyzval dle § 145 odst. 2 daňového řádu, představuje tolikto pochybení formálního charakteru, kterého se správce daně nedopustil na základě vlastní svévole nebo libovůle. Nešlo ani o formální zahájení daňové kontroly, čili o účelový, a tudíž neústavní úkon. Proto bylo zahájení daňové kontroly způsobilé obnovit v této věci běh prekluzivní lhůty podle § 148 odst. 3 daňového řádu.
26. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 79 a násl. s. ř. s. v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Rozhodoval přitom bez jednání za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s.
27. V prvé řadě krajský soud přistoupil k vypořádání toho, zda v dané věci byly splněny procesní podmínky pro řízení o žalobě o ochraně proti nečinnosti správního orgánu.
28. Dle § 79 odst. 1 s. ř. s. je k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu aktivně legitimován ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. V takovém případě se aktivně legitimovaný subjekt může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo

osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

29. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 21. 9. 2010, č. j. 7 Ans 5/2008 – 164, 2128/2011 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) k výkladu citovaného § 79 odst. 1 s. ř. s. uvedl: „Citovaný § 79 s. ř. s. vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce uplatnit, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. dal vzniknout příslušnému procesně právnímu vztahu, a vedl soud k rozhodnutí směřujícímu k ochraně veřejného subjektivního práva, v daném případě práva na vydání rozhodnutí či osvědčení správního orgánu. V průběhu řízení se poté zkoumá, zda žalobce tvrzenou věcnou legitimaci k podání žaloby skutečně měl, resp. zda se žalovaný tvrzené nečinnosti dopustil, zda je tedy skutečně věcně pasivně legitimován. V tomto smyslu je třeba institut aktivní legitimace chápat v tradičním pojetí jako oprávnění vyplývající z hmotného práva; má ji ten z účastníků, komu svědčí právo nebo povinnost, o něž se v řízení jedná. Rozšířený senát tedy uzavřel, že posouzení toho, zda je správní orgán nečinný ve smyslu § 79 s. ř. s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoliv otázkou existence podmínek řízení.” (pozn. podtržení doplněno soudem)

30. V rozhodnutí ze dne 26. 2. 2004, č. j. 1 Ans 1/2003 – 50 se Nejvyšší správní soud dále zabýval konkrétními podmínkami řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a uvedl následující: *“Ve správním soudnictví se lze domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu, a to žalobou podle dílu druhého hlavy druhé části třetí soudního řádu správního. Ochrany ve správním soudnictví se však nelze dovolávat proti jakékoliv absenci činnosti správního orgánu. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení (s výjimkou případů, kdy zákon s nečinností správního orgánu spojuje právní fikci vydání rozhodnutí o určitém obsahu, popřípadě jiný právní důsledek). Dovolání se ochrany u soudu je tak omezeno na případy, kdy ve správním řízení správní orgán má povinnost vydat rozhodnutí nebo má povinnost vydat osvědčení, má tak učinit v určité zákonem stanovené lhůtě a žalobce vyčerpал, pokud mu je ovšem zákon o správním řízení zakládá, zákonné prostředky správního řízení k ochraně před nečinností správního orgánu; k vynucení jiného konání správního orgánu než je vydání rozhodnutí nebo vydání osvědčení tak ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. nikomu žalobní legitimaci nezakládá a není založena pravomoc soudu proti jiné nečinnosti správního orgánu než takové, která spočívá v absenci vydání rozhodnutí nebo vydání osvědčení, ochranu poskytovat a rozhodovat o povinnosti správního orgánu v určité době takový jiný úkon provést. Důvodnost žaloby na nečinnost proto soud může posuzovat (tedy může se věcí meritorně zabývat) jen tehdy, pokud žalobou je požadována ochrana proti nečinnosti správního orgánu spočívající v nevydání rozhodnutí nebo nevydání osvědčení; je-li žalobou žádána ochrana proti nečinnosti spočívající v absenci jiného úkonu správního orgánu než je vydání rozhodnutí nebo vydání osvědčení, není dána soudu pravomoc k poskytnutí takové ochrany vydáním rozhodnutí podle dílu druhého hlavy druhé části třetí soudního řádu správního a chybí tak základní podmínka řízení, za které soud může jednat a rozhodovat ve věci.”* (pozn. podtržení doplněno soudem)

31. Žalobce se v projednávané věci prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu domáhá toho, aby žalovaný vydal žalobci výzvu podle § 145 odst. 2

daňového řádu. Podle tohoto ustanovení může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud lze důvodně předpokládat, že daň bude doměřena. V případě, že daňový subjekt této výzvě nevyhoví, vyměří správce daně daň podle pomůcek.

32. Žalobce se v dané věci domáhá vydání výzvy, prostřednictvím které by byl správcem daně vyzván, aby podal dodatečné daňové tvrzení. Tato výzva ovšem nesplňuje definiční znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., neboť jejím prostřednictvím nejsou zakládána, měněna či rušena práva a povinnosti žalobce a rovněž jí není určováno, zda žalobce určitá práva a povinnosti má či nemá. Účelem vydání této výzvy je zjistit, zda bude možné doměřit daň na základě dodatečného daňového přiznání. Pokud správce daně k vydání výzvy přistoupí, je pouze věcí daňového subjektu, zda na tuto bude reagovat či nikoliv, v případě, že daňový subjekt výzvě nevyhoví, správce daně přistoupí k vyměření daně na základě pomůcek. Samotná výzva nijak nezasahuje do veřejných subjektivních práv daňového subjektu, nejedná se tudíž o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., na jehož vydání by byl právní nárok.
33. Výzva správce daně dle § 145 odst. 2 daňového řádu adresovaná daňovému subjektu, jejímž prostřednictvím je tento daňový subjekt vyzván, aby podal dodatečné daňové přiznání, není ani osvědčením, jímž by byly potvrzovány skutečnosti, které jsou v tomto osvědčení uvedeny (srov. rozsudek NSS z 22. 1. 2010, č. j. [5 Ans 4/2009](#) - 63).
34. Vzhledem k tomu, že výzva správce daně dle § 145 odst. 2 daňového řádu, kterou správce daně může vyzvat daňový subjekt, aby předložil dodatečné daňové přiznání, není rozhodnutím ani osvědčením správního orgánu, které by bylo způsobilé zasáhnout do práv a povinností žalobce, nemůže se žalobce s úspěchem domáhat toho, aby soud na základě § 79 a násl. s. ř. s. uložil žalovanému povinnost výzvu podle § 145 odst. 2 daňového řádu vydat.
35. Pokud se tedy žalobce projednávanou žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v absenci jiného úkonu správního orgánu, než je vydání rozhodnutí nebo vydání osvědčení, musel soud přistoupit k jejímu meritornímu zamítnutí dle § 81 odst. 3 s. ř. s. [srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 9. 2010, sp. zn. [7 Ans 5/2008](#) (2181/2011 Sb. NSS) a navazující rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. [7 Ans 5/2008](#)], neboť žalovaný daňový orgán v dané věci nelze považovat za nečinný.
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

25. března 2019 České Budějovice

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
předsedkyně senátu